

Repertoriul jurisprudenței

HOTĂRÂREA CURȚII (Camera a patra)

16 iulie 2015*

„Trimitere preliminară — Proprietate intelectuală și industrială — Directiva 2004/48/CE — Articolul 8 alineatul (3) litera (e) — Vânzare de mărfuri contrafăcute — Dreptul la informare în cadrul unei acțiuni privind o atingere adusă unui drept de proprietate intelectuală — Reglementare a unui stat membru care autorizează instituțiile bancare să refuze să răspundă în mod favorabil la o solicitare privind furnizarea de informații referitoare la un cont bancar (secret bancar)”

În cauza C-580/13,

având ca obiect o cerere de decizie preliminară formulată în temeiul articolului 267 TFUE de Bundesgerichtshof (Germania), prin decizia din 17 octombrie 2013, primită de Curte la 18 noiembrie 2013, în procedura

Coty Germany GmbH

împotriva

Stadtsparkasse Magdeburg,

CURTEA (Camera a patra),

compusă din domnul L. Bay Larsen, președinte de cameră, doamna K. Jürimäe, domnii J. Malenovský (raportor) și M. Safjan și doamna A. Prechal, judecători,

avocat general: domnul P. Cruz Villalón,

grefier: domnul A. Calot Escobar,

având în vedere procedura scrisă,

luând în considerare observațiile prezentate:

- pentru Coty Germany GmbH, de M. Fiebig, Rechtsanwalt;
- pentru Stadtsparkasse Magdeburg, de N. Gross, Rechtsanwalt;
- pentru guvernul german, de T. Henze și de J. Kemper, în calitate de agenți;
- pentru Comisia Europeană, de F. Bulst și de F. Wilman, în calitate de agenți,

după ascultarea concluziilor avocatului general în ședința din 16 aprilie 2015,

* Limba de procedură: germana.

pronunță prezenta

Hotărâre

- 1 Cererea de decizie preliminară privește interpretarea articolului 8 alineatul (3) litera (e) din Directiva 2004/48/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 29 aprilie 2004 privind respectarea drepturilor de proprietate intelectuală (JO L 157, p. 45, rectificare în JO L 195, p.16, Ediție specială, 17/vol. 2, p. 56).
- 2 Această cerere a fost formulată în cadrul unui litigiu între Coty Germany GmbH (denumită în continuare „Coty Germany”), societate titulară a unor drepturi de proprietate intelectuală, pe de o parte, și o instituție bancară, Stadtparkasse Magdeburg (denumită în continuare „Stadtparkasse”), pe de altă parte, în legătură cu refuzul acesteia din urmă de a furniza Coty Germany informații referitoare la un cont bancar.

Cadrul juridic

Dreptul Uniunii

- 3 Considerentele (2), (10), (13), (15), (17) și (32) ale Directivei 2004/48 au următorul cuprins:
  - „(2) Protecția proprietății intelectuale ar trebui să permită inventatorului sau creatorului să obțină un profit legitim din invenția sau creația sa. Aceasta ar trebui de asemenea să permită difuzarea cât mai largă a operelor, a ideilor și a competențelor noi. În același timp, protecția proprietății intelectuale nu ar trebui să fie un obstacol în calea libertății de exprimare și nici a circulației informațiilor și a protecției datelor personale, inclusiv pe internet.
  - [...]
  - (10) Obiectivul prezentei directive constă în apropierea acestor legislații pentru a asigura un nivel de protecție ridicat, echivalent și omogen, al proprietății intelectuale în cadrul pieței interne.
  - [...]
  - (13) Este necesar să se determine domeniul de aplicare al prezentei directive cât mai extins posibil pentru a include toate drepturile de proprietate intelectuală reglementate prin dispozițiile comunitare în materie și/sau de legislația internă a statului membru respectiv [...]
  - [...]
  - (15) Prezenta directivă nu ar trebui să aducă atingere dreptului material al proprietății intelectuale, Directivei 95/46/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 24 octombrie 1995 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal și libera circulație a acestor date [(JO L 281, p. 31, Ediție specială, 13/vol. 17, p. 10)], Directivei 1999/93/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 13 decembrie 1999 privind un cadru comunitar pentru semnăturile electronice [(JO 2000, L 13, p. 12, Ediție specială, 13/vol. 28, p. 120)] și Directivei 2000/31/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 8 iunie 2000 privind anumite aspecte juridice ale serviciilor societății informaționale, în special ale comerțului electronic, pe piața internă [(JO L 178, p. 1, Ediție specială, 13/vol. 29, p. 257)].

[...]

(17) Măsurile, procedurile și mijloacele de reparație prevăzute prin prezenta directivă ar trebui să fie stabilite în fiecare caz astfel încât să țină seama în mod corespunzător de caracteristicile specifice ale acestui caz, în special de caracteristicile specifice fiecărui drept de proprietate intelectuală și, atunci când este cazul, de caracterul intenționat sau neintenționat al infracțiunii săvârșite.

[...]

(32) Prezenta directivă respectă drepturile fundamentale și principiile care sunt recunoscute în special de Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene [(denumită în continuare «carta»)]. În special, prezenta directivă urmărește să asigure respectarea deplină a proprietății intelectuale, în conformitate cu articolul 17 alineatul (2) din [cartă].”

4 Potrivit articolului 2 alineatul (3) litera (a) din Directiva 2004/48:

„Prezenta directivă nu aduce atingere:

(a) dispozițiilor comunitare care reglementează dreptul material al proprietății intelectuale, Directivei 95/46/CE, Directivei 1999/93/CE și Directivei 2000/31/CE în general și articolelor 12-15 ale acestei ultime directive în special.”

5 Articolul 8 din Directiva 2004/48, intitulat „Dreptul la informare”, prevede:

„(1) Statele membre asigură ca, în cadrul unei acțiuni referitoare la încălcarea unui drept de proprietate intelectuală și ca răspuns la o cerere justificată și rezonabilă a reclamantului, autoritățile judecătorești competente să poată ordona ca informațiile privind originea și rețelele de distribuție a mărfurilor sau a serviciilor care aduc atingere unui drept de proprietate intelectuală să fie furnizate de contravenient și/sau de orice altă persoană care:

(a) a fost găsită în posesia mărfurilor contrafăcute la scară comercială;

(b) a fost găsită în timp ce utiliza servicii contrafăcute la scară comercială;

(c) a fost găsită în timp ce furniza, la scară comercială, servicii utilizate în activități de contrafacere

sau

(d) a fost semnalată, de către persoana menționată la litera (a), (b) sau (c), ca intervenind în producerea, fabricarea sau distribuirea mărfurilor sau în furnizarea serviciilor.

(2) Informațiile menționate la alineatul (1) cuprind, după caz:

(a) denumirea și adresele producătorilor, fabricanților, distribuitorilor, furnizorilor și ale celorlalți deținători anteriori ai mărfurilor sau ai serviciilor, precum și ale angroșiștilor destinatari și ale vânzătorilor cu amănuntul;

(b) informații privind cantitățile produse, fabricate, livrate, primite sau comandate, precum și prețul obținut pentru mărfurile sau serviciile respective.

(3) Alineatele (1) și (2) se aplică fără a aduce atingere altor acte cu putere de lege și norme administrative care:

(a) acordă titularului dreptul de a primi informații mai extinse;

- (b) reglementează utilizarea în cauzele civile sau penale a informațiilor comunicate în conformitate cu prezentul articol;
- (c) reglementează răspunderea pentru abuzul de drept la informare;
- (d) dau posibilitatea să se refuze furnizarea de informații care ar constrânge persoana menționată la alineatul (1) să admită propria sa participare sau cea a rudelor sale apropiate la încălcarea unui drept de proprietate intelectuală

sau

- (e) reglementează protecția confidențialității surselor de informare sau prelucrarea datelor cu caracter personal.”

6 Directiva 95/46 prevede la articolul 2, intitulat „Definiții”:

„În sensul prezentei directive:

- (a) «date cu caracter personal» înseamnă orice informație referitoare la o persoană fizică identificată sau identificabilă (persoana vizată); o persoană identificabilă este o persoană care poate fi identificată, direct sau indirect, în special prin referire la un număr de identificare sau la unul sau mai multe elemente specifice, proprii identității sale fizice, fiziologice, psihice, economice, culturale sau sociale;
- (b) «prelucrarea datelor cu caracter personal» (prelucrare) înseamnă orice operațiune sau serie de operațiuni care se efectuează asupra datelor cu caracter personal, prin mijloace automate sau neautomate, cum ar fi colectarea, înregistrarea, organizarea, stocarea, adaptarea sau modificarea, extragerea, consultarea, utilizarea, dezvăluirea prin transmitere, diseminare sau în orice alt mod, alăturarea ori combinarea, blocarea, ștergerea sau distrugerea;

[...]”

Dreptul german

7 Legea privind mărcile (Markengesetz) din 25 octombrie 1994 (BGBl. 1994 I, p. 3082), astfel cum a fost modificată prin Legea din 19 octombrie 2013 (BGBl. 2013 I, p. 3830, denumită în continuare „Markengesetz”), prevede la articolul 19, intitulat „Dreptul la informare”:

„(1) Titularul unei mărci sau al unei denumiri comerciale poate, în cazurile prevăzute la articolele 14, 15 și 17, să solicite autorului contrafacerii să îi furnizeze de îndată informații cu privire la originea și la rețeaua de distribuție a mărfurilor sau a serviciilor care poartă o indicație ilicită.

(2) În cazul unei încălcări vădite sau în situația în care titularul unei mărci sau al unei denumiri comerciale a formulat o acțiune împotriva autorului contrafacerii, acest drept există, fără a aduce atingere dispozițiilor alineatului 1, și împotriva persoanei care, la scară comercială,

1. era în posesia unor mărfuri contrafăcute;
2. a utilizat servicii contrafăcute;
3. a furnizat servicii utilizate în activități de contrafacere sau

4. a fost semnalată, de către persoana menționată la punctul 1, 2 sau 3, ca intervenind în producerea, fabricarea sau distribuirea mărfurilor sau în furnizarea serviciilor,

cu excepția cazului în care persoana respectivă este autorizată, în temeiul articolelor 383-385 din Codul de procedură civilă [(Zivilprozessordnung)], să refuze să depună mărturie în cadrul procedurii inițiate împotriva autorului contrafacerii. În cazul revendicării în justiție a dreptului la informare în conformitate cu prima teză, instanța poate, la cerere, să suspende judecarea litigiului pendinte împotriva autorului contrafacerii până la soluționarea litigiului privind dreptul la informare. Persoana care are obligația de a furniza informații poate solicita persoanei prejudiciate să o despăgubească pentru cheltuielile ocazionate de furnizarea informațiilor menționate.

[...]

8. Articolul 383 din Codul de procedură civilă, în versiunea publicată la 5 decembrie 2005 (BGBl. 2005 I, p. 3202), intitulat „Refuzul de a depune mărturie din motive personale”, prevede la alineatul 1:

„Pot refuza să depună mărturie:

[...]

6. persoanele cărora, pentru motive legate de funcția, statutul sau profesia acestora, li s-au încredințat fapte care, prin natura lor sau în temeiul unei dispoziții legale, trebuie să rămână confidențiale, iar aceasta numai în ceea ce privește faptele care intră sub incidența obligației de rezervă.”

Litigiul principal și întrebarea preliminară

9. Coty Germany fabrică și distribuie parfumuri și deține o licență exclusivă asupra mărcii comunitare Davidoff Hot Water, înregistrată sub numărul 968661, pentru articolele de parfumerie.

10. În luna ianuarie 2011, Coty Germany a achiziționat, prin intermediul unei platforme de vânzări la licitație pe internet, o sticlă de parfum marca Davidoff Hot Water. A achitat suma corespunzătoare prețului acestui produs în contul bancar deschis la Stadtparkasse care îi fusese indicat de vânzător.

11. După ce a constatat că a achiziționat un produs contrafăcut, Coty Germany a solicitat respectivei platforme de vânzări la licitație să îi comunice numele real al titularului contului de utilizator al platformei menționate de pe care a fost vândut parfumul amintit, dat fiind că vânzarea a fost efectuată sub un pseudonim. Persoana desemnată a recunoscut că este titularul acestui cont, însă a negat că ar fi vânzătorul produsului în cauză și, invocând dreptul de a nu se exprima, a refuzat să furnizeze mai multe informații.

12. Coty Germany s-a adresat Stadtparkasse pentru a-i solicita, în temeiul articolului 19 alineatul 2 din Markengesetz, numele și adresa titularului contului bancar în care a plătit suma corespunzătoare prețului bunului contrafăcut achiziționat. Stadtparkasse, invocând secretul bancar, a refuzat să îi furnizeze informația respectivă.

13. Coty Germany a formulat o acțiune la Landgericht Magdeburg (Tribunalul Regional din Magdeburg), care a obligat Stadtparkasse să furnizeze informațiile solicitate.

14. Oberlandesgericht Naumburg (Tribunalul Regional Superior din Naumburg), instanță de apel sesizată de Stadtparkasse, a infirmat hotărârea pronunțată în primă instanță, apreciind că cererea de comunicare a informațiilor în cauză era nefondată în raport cu articolul 19 alineatul 2 prima teză punctul 3 din Markengesetz.

- 15 Astfel, Oberlandesgericht Naumburg a considerat că, deși serviciile furnizate de Stadtparkasse, în speță punerea la dispoziție a unui cont curent, fuseseră utilizate pentru desfășurarea activității de contrafacere, Stadtparkasse, în calitate de instituție bancară, avea dreptul, în temeiul articolului 19 alineatul 2 prima teză din Markengesetz coroborat cu articolul 383 alineatul 1 din Codul de procedură civilă, să refuze să depună mărturie în cadrul unui proces civil.
- 16 Instanța menționată a apreciat că această concluzie nu este infirmată de interpretarea care trebuie dată dispozițiilor respective în lumina Directivei 2004/48.
- 17 Coty Germany a formulat recurs la Bundesgerichtshof (Curtea Federală de Justiție) menținându-și concluziile. Având îndoieli în ceea ce privește interpretarea care trebuie dată Directivei 2004/48, în special articolului 8 din aceasta, Bundesgerichtshof a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curtii următoarea întrebare preliminară:

„Articolul 8 alineatul (3) litera (e) din Directiva 2004/48 trebuie interpretat în sensul că această dispoziție se opune unei reglementări naționale care, într-un caz precum cel din procedura principală, permite unei instituții bancare să invoce secretul bancar pentru refuzul de a furniza, în cadrul articolului 8 alineatul (1) litera (c) din această directivă, informații cu privire la numele și la adresa titularului unui cont?”

Cu privire la admisibilitate

- 18 Stadtparkasse invocă inadmisibilitatea cererii de decizie preliminară, susținând că litigiul cu care este sesizată instanța de trimitere nu intră sub incidența Directivei 2004/48, ci doar sub incidența dreptului național, întrucât cererea de informații în discuție în litigiul principal nu ține de o procedură referitoare la încălcarea unui drept de proprietate intelectuală, ci vizează o situație de încălcare vădită a drepturilor care decurg din marca comunitară. Or, o astfel de situație nu ar intra sub incidența Directivei 2004/48.
- 19 În această privință, trebuie constatat, astfel cum a arătat avocatul general la punctul 20 din concluzii, că o cerere de informații prezentată în cadrul unei proceduri referitoare la o încălcare vădită a drepturilor aferente unei mărci intră în domeniul de aplicare al articolului 8 alineatul (1) din Directiva 2004/48.
- 20 Această concluzie este susținută de considerentul (13) al Directivei 2004/48, potrivit căruia este necesar să se determine domeniul de aplicare al acesteia cât mai extins posibil, pentru a include toate drepturile de proprietate intelectuală reglementate prin dispozițiile comunitare în materie și/sau de legislația internă a statului membru respectiv. Prin urmare, este necesar să se considere că această directivă este aplicabilă și unei proceduri referitoare la o încălcare a drepturilor care decurg din marca comunitară.
- 21 Prin urmare, cererea de pronunțare a unei hotărâri preliminare trebuie să fie considerată admisibilă.

Cu privire la întrebarea preliminară

- 22 Prin intermediul întrebării formulate, instanța de trimitere solicită în esență să se stabilească dacă articolul 8 alineatul (3) litera (e) din Directiva 2004/48 trebuie interpretat în sensul că se opune unei dispoziții care, într-o situație precum cea în discuție în litigiul principal, autorizează o instituție bancară să invoce secretul bancar pentru a refuza să furnizeze, în cadrul articolului 8 alineatul (1) litera (c) din această directivă, informații cu privire la numele și la adresa titularului unui cont.
- 23 În primul rând, rezultă din textul articolului 8 alineatul (1) litera (c) din Directiva 2004/48 că statele membre trebuie să asigure ca, în cadrul unei acțiuni referitoare la încălcarea unui drept de proprietate intelectuală și ca răspuns la o cerere justificată și rezonabilă a reclamantului, autoritățile judecătorești

competente să poată ordona ca informațiile privind originea și rețelele de distribuție a mărfurilor sau a serviciilor care aduc atingere unui drept de proprietate intelectuală să fie furnizate de orice persoană care a fost găsită în timp ce furniza, la scară comercială, servicii utilizate în activități de contrafacere.

- 24 Dispoziția menționată trebuie interpretată în lumina considerentului (17) al acestei directive, potrivit căruia măsurile, procedurile și mijloacele de reparație prevăzute prin directiva amintită ar trebui să fie stabilite în fiecare caz astfel încât să țină seama în mod corespunzător de caracteristicile specifice fiecărui drept de proprietate intelectuală și, atunci când este cazul, de caracterul intenționat sau neintenționat al infracțiunii săvârșite.
- 25 În al doilea rând, rezultă din articolul 8 alineatul (3) litera (e) din Directiva 2004/48 că articolul 8 alineatul (1) din aceasta se aplică fără a aduce atingere altor acte cu putere de lege și norme administrative care reglementează protecția confidențialității surselor de informare sau prelucrarea datelor cu caracter personal.
- 26 Este cert că o instituție bancară precum cea în discuție în litigiul principal poate intra sub incidența articolului 8 alineatul (1) litera (c) din Directiva 2004/48. Este de asemenea cert că reprezintă o prelucrare a datelor cu caracter personal, așa cum este definită la articolul 2 literele (a) și (b) din Directiva 95/46, comunicarea de către o astfel de instituție bancară a numelui și a adresei unuia dintre clienții săi.
- 27 O dispoziție națională, precum cea în discuție în litigiul principal, care autorizează o instituție bancară să nu comunice informațiile solicitate în cadrul unei proceduri civile, invocând secretul bancar, este susceptibilă, așadar, să intre în domeniul de aplicare al articolului 8 alineatul (3) litera (e) din Directiva 2004/48.
- 28 Articolul 8 alineatul (1) litera (c) din Directiva 2004/48 și articolul 8 alineatul (3) litera (e) din aceasta, interpretate în mod coroborat, impun respectarea a diverse drepturi. Astfel, trebuie respectate, pe de o parte, dreptul la informare și, pe de altă parte, dreptul la protecția datelor cu caracter personal.
- 29 Dreptul la informare de care se prezumă că beneficiază reclamantul în cadrul unei acțiuni privind o atingere adusă dreptului său de proprietate vizează, așadar, în domeniul în cauză, să pună în aplicare și să concretizeze dreptul fundamental la o cale de atac efectivă garantat la articolul 47 din cartă și să asigure astfel exercitarea efectivă a dreptului fundamental de proprietate, din care face parte dreptul de proprietate intelectuală protejat la articolul 17 alineatul (2) din aceasta. Astfel, după cum a arătat avocatul general la punctul 31 din concluzii, primul dintre aceste drepturi fundamentale constituie un instrument necesar pentru protecția celui de al doilea.
- 30 Dreptul la protecția datelor cu caracter personal, de care beneficiază persoanele menționate la articolul 8 alineatul (1) din Directiva 2004/48, face parte din dreptul fundamental al oricărei persoane la protecția datelor cu caracter personal care o privesc, astfel cum garantează articolul 8 din cartă și Directiva 95/46.
- 31 În ceea ce privește respectivele drepturi, reiese din considerentul (32) al Directivei 2004/48 că aceasta respectă drepturile fundamentale și principiile care sunt recunoscute de cartă. În special, directiva amintită urmărește să asigure respectarea deplină a proprietății intelectuale, în conformitate cu articolul 17 alineatul (2) din cartă.
- 32 În același timp, după cum reiese din articolul 2 alineatul (3) litera (a) din Directiva 2004/48, precum și din considerentele (2) și (15) ale acesteia, protecția proprietății intelectuale nu ar trebui să fie un obstacol în calea, printre altele, a protecției datelor personale, astfel încât Directiva 2004/48 nu poate afecta în special Directiva 95/46.

- 33 Prin urmare, prezenta cerere de decizie preliminară ridică problema concilierii necesare între exigențele referitoare la protecția diferitelor drepturi fundamentale, și anume a dreptului la o cale de atac efectivă și a dreptului de proprietate intelectuală, pe de o parte, și a dreptului la protecția datelor personale, pe de altă parte (a se vedea în acest sens Hotărârea Promusicae, C-275/06, EU:C:2008:54, punctul 65).
- 34 În această privință, este necesar să se amintească în primul rând că, potrivit jurisprudenței Curții, dreptul Uniunii impune statelor membre ca, la transpunerea directivelor, să se asigure că se întemeiază pe o interpretare a acestora care să permită asigurarea unui just echilibru între diferitele drepturi fundamentale protejate de ordinea juridică a Uniunii. Prin urmare, la punerea în aplicare a măsurilor de transpunere a acestor directive, autoritățile și instanțele din statele membre au obligația nu numai de a interpreta dreptul lor național într-un mod conform cu directivele menționate, ci și de a nu se întemeia pe o interpretare a acestora care ar intra în conflict cu drepturile fundamentale respective sau cu alte principii generale ale dreptului Uniunii (a se vedea Hotărârea Promusicae, C-275/06, EU:C:2008:54, punctul 70).
- 35 În al doilea rând, trebuie arătat că articolul 52 alineatul (1) din cartă precizează printre altele că orice restrângere a exercițiului drepturilor și al libertăților recunoscute trebuie să respecte substanța acestor drepturi și libertăți și că reiese din jurisprudența Curții că trebuie să se considere că o măsură care determină o atingere gravă a unui drept protejat de cartă nu respectă cerința de a asigura un just echilibru între drepturile fundamentale care trebuie conciliate (a se vedea în ceea ce privește o somație Hotărârea Scarlet Extended, C-70/10, EU:C:2011:771, punctele 48 și 49, precum și Hotărârea Sabam, C-360/10, EU:C:2012:85, punctele 46 și 47).
- 36 În speță, dispoziția națională în discuție în litigiul principal autorizează o instituție bancară să invoce secretul bancar pentru a refuza să furnizeze, în cadrul articolului 8 alineatul (1) litera (c) din Directiva 2004/48, informații cu privire la numele și la adresa titularului unui cont, în condițiile în care, deși articolul 8 alineatul (1) din directiva menționată nu recunoaște, desigur, un drept la informare autonom pe care particularii l-ar putea exercita în mod direct împotriva autorului contrafacerii sau împotriva persoanelor menționate la articolul 8 alineatul (1) literele (a)-(d) din directiva amintită, acesta impune totuși statelor membre obligația de a asigura că informația respectivă poate fi obținută prin intermediul unei anchete judiciare.
- 37 Rezultă că dispoziția de drept național în discuție în litigiul principal, considerată izolat, permite un asemenea refuz în mod nelimitat, întrucât textul său nu cuprinde nici condiții, nici precizări, aspect care trebuie însă verificat de instanța de trimitere.
- 38 Prin urmare, o astfel de dispoziție de drept național, considerată izolat, poate să împiedice dreptul la informare recunoscut la articolul 8 alineatul (1) din Directiva 2004/48 și, în consecință, după cum rezultă din cuprinsul punctului 29 din prezenta hotărâre, este de natură să nu respecte dreptul fundamental la o cale de atac efectivă și dreptul fundamental de proprietate intelectuală.
- 39 În această privință, această autorizare nelimitată și necondiționată privind invocarea secretului bancar este de natură să împiedice ca procedurile prevăzute de Directiva 2004/48 și măsurile adoptate de autoritățile naționale competente, în special în cazul în care acestea din urmă doresc să dispună comunicarea unor informații necesare în temeiul articolului 8 alineatul (1) din această directivă, să poată să țină seama în mod corespunzător de caracteristicile specifice fiecărui drept de proprietate intelectuală și, atunci când este cazul, de caracterul intenționat sau neintenționat al atingerii aduse acestuia.
- 40 Rezultă că o astfel de autorizare poate aduce o atingere gravă, în cadrul articolului 8 din Directiva 2004/48, exercitării efective a dreptului fundamental de proprietate intelectuală, în beneficiul dreptului persoanelor menționate la articolul 8 alineatul (1) din Directiva 2004/48 la protecția datelor cu caracter personal care le privesc, prin obligația unei instituții bancare, de a respecta secretul bancar.

- 41 Reiese din cele de mai sus că o dispoziție națională precum cea în discuție în litigiul principal, considerată izolat, poate conduce la o atingere gravă a dreptului fundamental la o cale de atac efectivă și, în definitiv, a dreptului fundamental de proprietate intelectuală, de care beneficiază titularii acestor drepturi, și că, în consecință, aceasta nu respectă cerința constând în asigurarea unui just echilibru între diferitele drepturi fundamentale puse în balanță la articolul 8 din Directiva 2004/48.
- 42 Cu toate acestea, revine instanței de trimitere sarcina să verifice existența, dacă este cazul, în dreptul intern în cauză, a altor mijloace sau a altor căi de atac care ar permite autorităților judiciare competente să dispună ca informațiile necesare cu privire la identitatea unor persoane care intră sub incidența articolului 8 alineatul (1) din Directiva 2004/48 să fie furnizate, în funcție de caracteristicile specifice fiecărui caz, în conformitate cu considerentul (17) al acesteia din urmă.
- 43 Rezultă din ansamblul considerațiilor care precedă că trebuie să se răspundă la întrebarea adresată că articolul 8 alineatul (3) litera (e) din Directiva 2004/48 trebuie interpretat în sensul că se opune unei dispoziții naționale precum cea în discuție în litigiul principal, care autorizează, în mod nelimitat și necondiționat, o instituție bancară să invoce secretul bancar pentru a refuza să furnizeze, în cadrul articolului 8 alineatul (1) litera (c) din această directivă, informații cu privire la numele și la adresa titularului unui cont.

Cu privire la cheltuielile de judecată

- 44 Întrucât, în privința părților din acțiunea principală, procedura are caracterul unui incident survenit la instanța de trimitere, este de competența acesteia să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată. Cheltuielile efectuate pentru a prezenta observații Curții, altele decât cele ale părților menționate, nu pot face obiectul unei rambursări.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera a patra) declară:

Articolul 8 alineatul (3) litera (e) din Directiva 2004/48/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 29 aprilie 2004 privind respectarea drepturilor de proprietate intelectuală trebuie interpretat în sensul că se opune unei dispoziții naționale precum cea în discuție în litigiul principal, care autorizează, în mod nelimitat și necondiționat, o instituție bancară să invoce secretul bancar pentru a refuza să furnizeze, în cadrul articolului 8 alineatul (1) litera (c) din această directivă, informații cu privire la numele și la adresa titularului unui cont.

Semnături